

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

§. 1. Murmurationes & querelæ contra monstra.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

ac Philosophis aliud nihil voluit reijcere, quam hæc monstra prout à Poëtis describuntur, duas naturas, videlicet humanam & equinam, simul complectentia, quarum vna scæno, altera vino gauderet: neque opus duplici ventre, & stomacho, aut quadruplici pede, cum, vt supra ex Eliano docuimus, Onocentauri manibus loco pedum nitantur, quando celerandum est. In hanc sententiam etiam scribit Franciscus Ferdinandus de Cordoua. Qui post Delrium, hæc pleraque copiosius disputauit. Verùm his affatim probatum est, gigni monstra; nunc curæ vel à natura gignantur, vel ab authore naturæ gigni sinantur inquiremus.

Franc. Ferd.
de Cord. in
Didascal.
Multiplici.
c. 8. Delrius
Comment.
in Herculem
Oeteum So-
neccæ.

CAPVT XLIX.

*Iniquas hominum de Monstris & monstrosis querelas com-
pesci ex eo, quòd monstra & monstrosi sint Dei opus,
& eorum irrisores diuinitus puniantur.*

Vplex iniuria est, si quis inde contumeliã patitur, vnde laudari merebatur. Quare & illi gemina poena digni sunt, qui Deum in operibus suis non solùm laude nulla afficiunt, sed etiam murmurando blasphemant. Hanc ob causam, meritò illis, qui denario diurno non contenti murmurauerunt, iratus paterfamilias dixit: *An oculus tuus nequam est, quia ego bonus sum? Vnusquisq; ob proprium suum peccatum damnatur*, ait S. Basilius, *ita & qui murmurauerint, ob murmurationem. Verùm sæpe alij alia de causa murmurant. Nam hi quidem propterea murmurant, quòd vnde ventrem suum distendant, non habent (vt qui gula præter modum dediti sunt, & ventrem faciunt Deum suum) illi verò, quòd in pari honore habeantur cum nonisimis, in quo apertè indicant suam inuidiam, quòd vitium multis in locis solet scriptura coniungere homicidio. Alij præterea alia de causa. Qualis causa est, si parètib; nõ conceditur, quòd optant; imò si datur, quòd horrent, pro pũstra prole deforme monstrũ. Nam eiusmodi monstrosũ partũ, in alijs rebus, vt plantis, & bestijs miramur, miseramur in hominibus; neque satis sibi suam infelicitatẽ deplo-
plorare*

I.

Matth. 10. 15.
S. Basl. in
reg. breu.
q. 63.

2, Reg. 21. 20.

plorare posse videntur parentes, si sobolem nacti sunt, non iam caprinis pedibus, more Satyrorum; aut *Semivirumq; bo- uem, semibonemq; virum*; sed vel brachio carentem, vel nati- bus destitutum, vel aure truncatum, vel plures digitos in ma- nibus singulis habentem: qualis in *Geth vir fuit excelsus, qui se- nos in manibus pedibusq; habebat digitos, id est, viginti quatuor, & erat de origine Arapha*. Quin immò, si vel de materna imagi- natione, purpuream in fronte notata, aut in genis nigram ma- culam frago, moro, aut pruno flagrantius appetito similem gerat, quanta est sollicitudo corrigendi? quantæ, contra Na- turæ errorem, immò contra ipsum Naturæ authorem querelæ existunt? quasi Deus ad illorum imperium, non ad suæ sapi- entia voluntatem fœtum in vtero fingere debuisset. Mallem, inquiunt, nullum filium habuisse, quàm non integrum; mal- lem filia caruisse, quàm quæ visu, auditu, aut linguæ vfu ce- reret. Quis ducet cæcã, nisi puer baculo trahens viarum mon- stratore? quis surdam non dicet absurdam? quis elinguem nõ comparabit cum milite, qui non habet ensẽ? aut cum bar- bico, quod caret plectro? Quot liberi in lucem prodeunt, in- star Mide, auriti; aut manibus vncis, ad modum Harpyiarum; aut cute pilosa, tanquam Simij, aut Panisci; quæ non lamento funduntur? quanto pudore erubescunt parentes, cognati, affines? quid non excogitant amici, ad occulendum, in per- petuos carceres includendum, vel sæpe etiam omninò e medio tollendum tam informem partum? Nota est cistella viminea Mineruæ, quæ Erisichthonem clausit. Multò autem impa- tientius illi ipsi ferunt suam monstrositatem, qui sic nati eam cognoscunt. Si enim quædam puellæ, ob ruffum capillitium, quædam ob luscum oculum, quædam, quòd sint nec mini- mo naso,

Ouid. lib. 2.
Metamorph.Catull. epigr.
64.*Nec bello pede, nec nigris ocellis,**Nec longis digitis, nec ore sicco,**Nec sane nimis elegante lingua,*

Naturam & Naturæ Dominum identidem accusant, quid fa- cient, si barba mentum vestiat, non in munimen virginitatis, sed in coniugij impedimentum? Si dentem os exerat aprinum?

Sf

Si effigiem bufonis in fronte sedentem circumferat? si strumã effundat vsque ad vmbilicum? Nam dentem aureum in ore enatũ, vt nostra ætate factum est, facilius quis tolerãrit. Philippus Macedo, Annibal Carthaginensis, Sertorius Hispanus, ac Zisca Bohemus vnoculos se fuisse, vehementer doluerunt, tamen non à natura, vt Arimaspi, sed ab euentu tales essent. Ita & alij dolent, qui sibi à natura nouerca cum causã deformitatis, causã quoque doloris datam fuisse arbitrantur, & querelarum.

His in remedium sciendum est, etsi monstrum, quia teste Aristotele, *dis simile quiddam est, & obliquum ac la sum*, sit vitium naturæ, ob aliquod impedimentũ, à fine suo, deficientis; atque adeo licet causã impedita per se nõ tendat in monstrũ, tamen ratione Dei, qui rerum omnium euentus & prouidentia sua præuenit, & sapientia disponit, nulla monstra fortuitò aut casu euenire. Tametsi igitur, cum illa generantur, causã impedita & particularis dicatur à suo scopo deflectere, (cupit enim bos vitulum, non autem agnum generare) illiq; effectus fortuitus esse; tamen Deus suo non frustratur, qui & in monstris est gloriosus. Sicut enim Indi ex ipsis etiam inter se se colligatis cucurbitis ratem conficiunt, qua flumina trajiciunt: ita & Deus è vilissimis rebus effectus producit pretiosos. Hinc cum causã tam impedita, quàm impediẽte simul concurrẽs absolutè efficaciterq; vult generari monstrum. Neque enim omnium particularium causãrum fines absolutè, sed conditionatè duntaxat destinat; si scilicet non aliunde impediãntur. Nam si impediãntur, ad earum se confluxum, naturas, modumq; accommodat; & vnã cum circumstantijs, immò cum rebus circumstantibus operatur. Hinc sicut ex tauro & vacca taurus; ita ex tauro & Pasiphaë Minotaurus prodit, prima causã concursum suum æquè ad vnum, atque ad alterum effectum non denegante, vt vniuersalis prouidentia ordinem seruet, qui non solũm exigit, vt Deus vim det causã impeditã, sed etiam vt virtutem agendi causã impediẽti non subducat, atque adeo, vt, sinat fieri, non quod ab vna sola, sed quod ab vtraque simul potest fieri; vel certè, quod fieri potest

Kranzius
Vand. lib. 12.
cap. 33.

II.
Aristot. 4. de
Generat.
animal. c. 3.

Ioan. Ludow.
Gottfrid. in
hist. Antipod.
part. 1. pag. 14.